

Kvinnor i vår ålder

Yvonne Sonstrand

Ett samtal med kvinnor i vår ålder

Moderator: Så ni är alla i 50-årsåldern?

A: Jag är bara 48 och med tanke att jag fyller sent på året har jag långt kvar.

(Skratt)

F: Att bejaka sin 50-årsdag som någonting att fira, det var jättekul, superkul att ha fest.

M: Det är någonting som jag hoppas på och funderar över för den ålder som jag är i, 33, är inte lugn, det är barn, det är karriär, det är många saker som ska hända samtidigt och då har jag någon föreställning om att när man börjar närma sig 50 eller är över 50, att det infinner sig ett lugn. Är det något som stämmer?

F: Det beror väl på vilken situation man är i, om man har familj eller inte, ja, om man går från att ha familj med barn, men också en tomhet. Jag grät mig igenom hösten när min yngsta flyttade hemifrån, det var hemskt.

K: Hur gamla är dina barn?

F: De är 23 och 25 och hon flyttade för två år sedan, den hösten var avskryvärd, men nu är det lugnt.

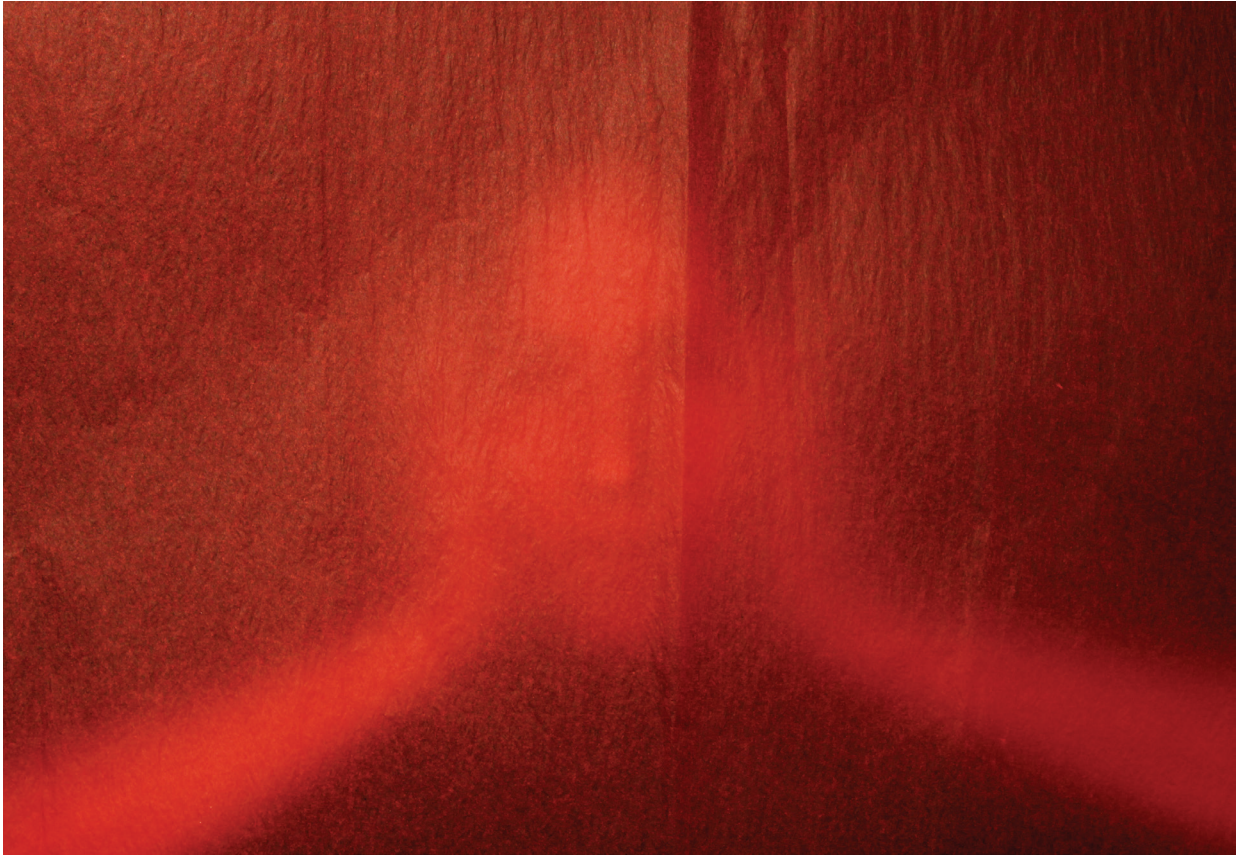
M: Var det en känsla av att inte längre vara förälder?

F: Jaa

M: Du kände dig inte som förälder längre, blev du någon annan?

F: Jag visste inte längre vem jag var när jag inte hade några barn hemma att pyssla med även om det inte behövdes pysslas med så mycket när hon var 21, det var inte det utan mera vanan att ha någon hemma som man faktiskt hela tiden brydde sig om. Omställningen från det att hon bodde hemma tills hon inte bodde hemma var jättestor.

K: Jag har ju inga egna barn så för mig har inte just det varit så stor skillnad, jag har kanske alltid levt ett väldigt egoistiskt liv, ett förlängt tonårsliv, eftersom jag inte haft egna barn. Jag har aldrig behövt ta de där hänsynen som man måste göra, att ta hand om och vara förälder, så det är inte så stor skillnad.

Under de senaste åren hade hon kommit till insikt